

съ дъщеря си Елена и сина си Ив. Д. Гешовъ, за когото казахъ нѣщо въ втората часть отъ тия бѣлѣжки (вж. стр. 80). И правя тукъ тая бѣлѣжка, защото това пжтуване или, по-скоро, избѣгване въ странство, бѣше причинено отъ роднински на тѣй неволно прѣселенитѣ връзки съ едного отъ двамата български делегати, именно автора на тая книжка. Покойниятъ Дим. Ив. Гешовъ, името на когото азъ споменахъ по длѣжностъ и съ уважение нѣколко пжти въ първата главно часть отъ сжщата книжка (вж. стр. 9, 93, 61, 76), бѣше тѣстъ на тоя български делегатъ. По тази едничка причина, когато турцитѣ узнали трѣгването ни отъ Цариградъ, а послѣ чули и за нашата дѣятелностъ по Европа, той билъ не само строго прѣслѣдванъ, но и разнообразно обезпокояванъ въ своитѣ търговски занятия заради вината на зетя му. По едно врѣме турската полиция въ Цариградъ съ околността му взела и мѣрки да го арестува и да го изпрати на заточение въ Мала-Азия. Увѣдоменъ благоврѣменно за това отъ нѣкои добри и вѣрни приятели гърци, арменци и персийци, съ които водѣше търговия отъ дълго врѣме, той се скрилъ у едного отъ тѣхъ и прѣкаралъ у него нѣколко дни въ пълна безопасностъ. Но това не могло да се кара така за неопрѣдѣлено врѣме. Съ помощта и съ пристояването пакъ на тия приятели той успѣлъ посрѣдъ неописуеми опасности да иде единъ день да се качи на чуждъ параходъ, готовъ случайно за отплуване къмъ егейското море. Слѣдъ нѣкой другъ день, той излѣзълъ на Венеция, а отъ тамъ незабавно потеглилъ за австрийската столица. Цѣла върволица странни приключения и перипетии, както виждате, на които се излага единъ кроткъ, честенъ, порядъченъ и добросъвѣстенъ човѣкъ заради грѣха, ако грѣхъ има, на единъ свой близъкъ. Между друго, той разказваше послѣ, какъ